

РЕШЕНИЕ

№ 2085

гр. София, 16.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 26.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2459** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл./ във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалбата на Т. Т. Ч. срещу заповед № 6.13/21.01.2019 г. на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. е прекратено служебното ѝ правоотношение за длъжността „Главен инспектор по приходите“ в сектор „Ревизии и проверки“ -1, отдел „Контрол“, Териториална дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители“. Обосновават се доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради неспазване на установената форма, противоречие с материално правните разпоредби и с целта на закона. Излагат се съображения за липса на действително съкращаване на длъжността, заемана от оспорващата. Изтъква се нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК и наличие на злоупотреба с права от страна на административния орган. Сочи се наличието на незаети щатни бройки за длъжността, заемана от оспорващата към момента на издаване на оспорената заповед. Посочва се и наличието на проведена конкурсна процедура за длъжността, заемана от оспорващата. Подробни съображения в тази насока са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът /Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите/, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и

моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на разноски. Подробни съображения за законосъобразността на оспорения акт са изложени в депозираните по делото писмени бележки.

Настоящият съдебен състав, след преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните приема за установено следното от фактическа страна:

По делото не е спорно обстоятелството, че Т. Т. Ч. е заемала длъжността „Главен инспектор по приходите“ в сектор „Ревизии и проверки“-1, отдел „Контрол“, Териториална дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители“, с придобит V старши ранг.

С писмо изх. № 24-29-57 от 14.03.2018 г. с цел оптимизиране на числеността на общата и специализираната администрация в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ /ТД на НА-ГДО/, изпълнителният директор на НАП е разпоредил пренасочване на 10% от служителите от структурата към подходящи позиции в ТД на НАП-С.. Разпоредено е процесът да приключи до 01.04.2018 г., като преценката и решението за това са предоставени на директора на ТД на НАП-ГДО. С писмо изх. № 23-00-3451/27.03.2018 г. директорът на ТД на НАП-ГДО е предложил 18 служители за пренасочване /списък на стр. 29 от делото/. Сред тези служители е и Т. Т. Ч..

Видно от длъжностното разписание, утвърдено от изпълнителния директор на НАП в сила към 01.01.2018 г., в сектор „Ревизии и проверки“-1, отдел „Контрол“ на ТД на НАП-ГДО, числеността на длъжността, заемана от оспорващата „Главен инспектор по приходите“ е 21 бр. В длъжностното разписание, утвърдено от изпълнителния директор на НАП, в сила към 01.04.2018 г. числеността на тази длъжност е 19 бр.

За периода от 26.03.2018 г. до 08.01.2019 г. Т. Ч. е ползвала отпуск по болест, доказан с приложени по делото болнични листове.

На 09.01.2019 г. на същата е връчено предложение изх. № I-167/04.04.2018 г. за преназначаване по чл. 82, ал. 1 от ЗДСл. на длъжност „главен инспектор по приходите“ в ТД на НАП-С., офис „Център“, сектор „Проверки“, което е подписано от служителката при отказ за заемане на така предложената ѝ длъжност.

На 22.01.2019 г. на Т. Ч. е връчено предизвестие № УЧР - 8/21.01.2019 г. за прекратяване на служебното ѝ правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

Въз основа на така проведеното административно производство, с оспорената заповед № 6.13/21.01.2019 г. на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Т. Т. Ч. за длъжността „Главен инспектор по приходите“ в сектор „Ревизии и проверки“, отдел „Контрол“, ТД на НАП-ГДО.

По делото са приети като доказателства утвърдените от изпълнителния директор на НАП длъжностни разписания и поименни разписания на длъжностите в ТД на НАП-ГДО, действали непосредствено преди издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. Видно от длъжностните разписания, в сила съответно към 01.07.2018 г., 01.09.2018 г. и 01.01.2019 г. числеността на длъжността „Главен инспектор по приходите“ в сектор „Ревизии и проверки“ -1 е 18 бр. В поименните разписания за длъжностите в ТД на НАП - ГДО, съответно в сила към 01.07.2018 г. и 01.09.2018 г., Т. Т. Ч. не фигурира. Налице са три незаети щатни бройки за длъжността „Главен инспектор по приходите“ в сектор „Ревизии и проверки“-1, отдел „Контрол“ на ТД на НАП-ГДО. В поименното разписание на длъжностите в ТД на НАП-ГДО в сила към 01.01.2019 г. Т. Ч. е

включена, респ. незаетите щатни бройки са две.

По делото са приложени и доказателства за проведени два конкурса за заемане на длъжността „инспектор по приходите/старши инспектор по приходите и главен инспектор по приходите“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП- ГДО.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, засегната от действието на оспорената заповед и депозирана в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентния, съгласно чл. 108 от ЗДСл във връзка с чл. 13, ал. 1от Закона за Националната агенция по приходите орган - изпълнителния директор на НАП.

Спазени са изискванията за форма и съдържаните на административния акт. Същият е в писмена форма и съдържа минимално предвиденото в чл.108, ал. 1 от ЗДСл. съдържание. Посочени са дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. В случая посоченото правно основание, а именно: чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. е такова, което не изисква излагането на специални мотиви и не е свързано с определено поведение на служителя, а с политика на редуциране на длъжностите и самостоятелна преценка по целесъобразност на органа, без да е необходимо допитване или съвещаване със служителя. Затова и органът не е длъжен да посочи защо се съкращава длъжността. От друга страна не подлежи на съдебна проверка въпросът дали действително е целесъобразно съкращението. Актовете приложени в преписката, на основание на които заповедта е издадена, в достатъчна степен я мотивират, без да е необходимо да се възпроизвежда тяхното съдържание.

При постановяване на заповедта не е допуснато и съществено нарушение на административно производствените правила. В закона липсва установена специфична процедура за издаване на заповед на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Единственото изискване е наличието на отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение, но това изискване не е абсолютно, доколкото неспазването на едномесечния срок на предизвестие може да бъде компенсирано с обезщетение, съгласно чл. 106, ал. 4 от ЗДСл. В случая, установения от закона едномесечен срок за отправяне на предизвестие не е спазен, но неспазването му е компенсирано с изрично разпореждане за изплащане на дължимото се обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл.

Относно прилагането на материалния закон, в каквато насока за изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, настоящият съдебен състав намира следното:

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл., послужила като правно основание за издаване на оспорената заповед, регламентира прекратяване на служебното правоотношение със служителя при съкращаване на длъжността. За да се приеме, че е изпълнено предвиденото в закона основание, следва да се установи, че длъжността, заемана от служителя като нормативно определена позиция и система от функции, задължения и изисквания не съществува или ако е запазена, то е намален броят на служителите, които изпълняват тази длъжност. Във всяка от двете хипотези е налице реално съкращаване на длъжността по смисъла на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

Легалната дефиниция на понятието "длъжност в администрацията" е дадено в

разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на класификатора на длъжностите в администрацията. Съгласно тази дефиниция "Длъжност в администрацията е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на ЗМВР, на Закона за въоръжените сили на РБ, ЗИНЗС или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика".

В настоящият случай, с утвърденото от изпълнителния директор на НАП щатно разписание в сила от 01.04.2018 г. е намалена щатната численост на ТД на НАП - ГДО от 163 бройки на 145 бройки. Числеността на сектор „Ревизии и проверки“-1, отдел „Контрол“ е намалена от 24 бр. на 21 бр., като съответно 2бр. за длъжността „Главен инспектор по приходите“ и 1 бр. за длъжността „Старши инспектор по приходите“. Простата разлика в общата численост на сектор „Ревизии и проверки“-1 на сектор „Контрол“ по длъжностното разписание в сила от 01.04.2018 г. спрямо това в сила от 01.01.2018 г. обосновава извод за реално намаляване на щатната численост, което е самостоятелно основание да се приеме законосъобразност на оспорената заповед, независимо от обстоятелството дали съществува идентичност между функциите на заеманата от оспорващия длъжност „ Главен инспектор по приходите“ и функциите на други длъжности със същото наименование.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК обаче изрично постановява, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Доколкото в случая, оспорената заповед е издадена близо една година след намаляване на числения състав на ТД на НАП – ГДО с длъжностното разписание в сила от 01.04.2018 г. съответствието ѝ с материалния закон следва да бъде преценено към момента на издаването ѝ, а именно към 21.01.2019 г.

От приетите по делото поименни разписания на длъжностите в ТД на НАП-ГДО, действали непосредствено преди датата на издаване на оспорената заповед, се установява по несъмнен начин наличието на незаети щатни бройки в сектор „Ревизии и проверки“-1, отдел „Контрол“, в т.ч. и за длъжността „Главен инспектор по приходите“, заемана от оспорващата. Това от своя страна обосновава извода, че спрямо Т. Ч. не е осъществен фактическият състав на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. В случая, правомощието на органа по назначаването да извърши структурни и организационни промени, е упражнено в противоречие с принципа за съразмерност, изведен от чл. 6 от АПК, съгласно чиято ал. 1, органът следва да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Разумното и добросъвестно упражняване на процесната компетентност, изисква при реструктуриране на администрацията, наречено в случая „оптимизиране“, да се премахнат първо бройките, които не са заети, тъй като очевидно дейността може да се изпълнява от по-малко служители. В случая това не е направено, видно от наличието на вакантни позиции / 2 щ.бр./ за длъжността „Главен инспектор по приходите“ в сектор „Ревизии и проверки“-1, отдел „Контрол“ преди издаване на оспорената заповед, а е премахната бройка за длъжност, чиито функции се изпълняват от реално назначен служител. Действително за органа по назначаването не съществува задължение да предложи на оспорващия друга подходяща длъжност, но това не го освобождава от задължението да упражни правомощията, предвидени в закона, по добросъвестен и разумен начин. В случая, от работа е съкратен служител, като са

запазени бройки, които не са заети и чиито функции реално не се осъществяват, още повече, че те попадат в обхвата на съкратената длъжност и за тяхното заемане е проведен конкурс. Нарушението на чл. 6, ал. 1 и ал. 2 от АПК, обосновава извод за противоречие на релевираната заповед с материалния закон и е основание за нейната отмяна. Съдебната практика трайно се е ориентирала към разбирането, че съкращаването на длъжности при наличието на незаети такива, вкл. след променени в длъжностните разписания, които в продължение на дълъг период от време не се усвояват, сочи на действително преследван друг резултат, различен от заявения по делото и като цяло не съответства на целта на закона.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че към момента на издаване на оспорената заповед не са осъществени изискванията на чл.106, ал.1, т. 2 от ЗДСл, издадената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143 ал. 1 от АПК следва да бъде уважено искането на пълномощника на оспорващия за възстановяване на сторените разноси в съдебното производство.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Т. Т. Ч. заповед № 6.13/21.01.2019 г. на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Т. Т. Ч. разноси по делото в размер на 400 (четиристотин) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: